

SPiRiT
ANiMALS™

ZRADNÉ HLBINY

TUI T. SUTHERLAND

FRAGMENT

Spirit Animals

Zradné hlbiny

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Tui T. Sutherland
Spirit Animals – Zradné hlbiny – e-kniha
Copyright © Fragment, 2019

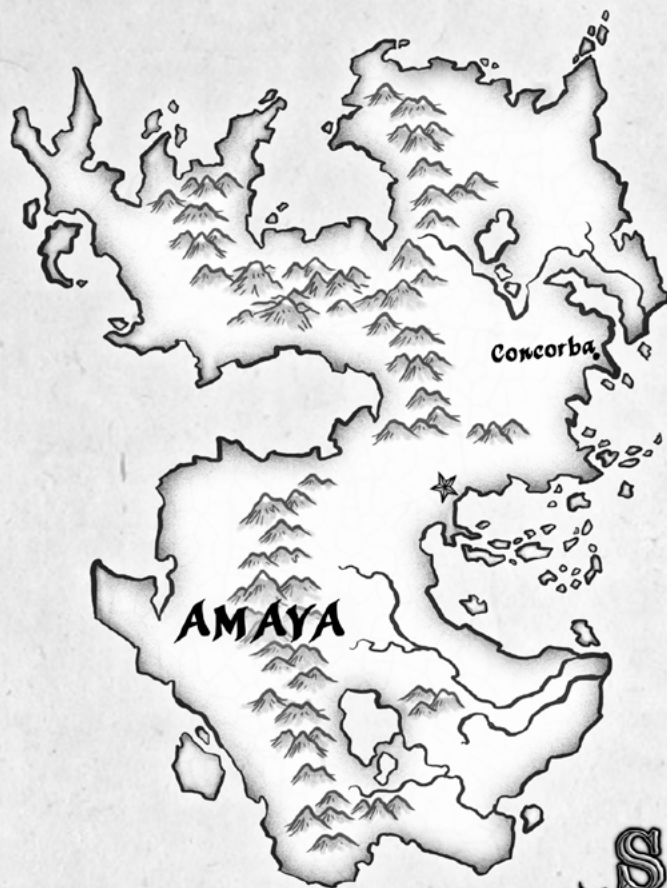
Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ASPIRIT ANIMALS™

ZRADNÉ HLBINY

Tui T. Sutherland

 FRAGMENT

ERDAS

*Venujem Elliotovi, Jonathanovi a svojmu
duchovnému zvieraťu Slniečku.*

T. S.

Kovo

OBYVATELIA STETRIOLU VOLALI TO MIESTO MRUČIACA SKALA. Vedeli, že leží kdesi hlboko vo vyprahnutom vnútrozemí kontinentu. Doliehal k nim ten mručiaci zvuk, ktorý rozochvieval zem v okruhu niekoľko kilometrov.

Poznali aj meno temnej a zlovestnej bytosti, ktorá tam bola uväznená.

Predovšetkým však vedeli, že ak chcú prežiť, nesmú sa k tomu miestu približovať.

To bol dôvod, prečo väzenie opičiaka Kova nikto ne navštívil už mnoho storočí. Aj keby sa o to niekto pokúsil, nebolo by to vôbec jednoduché.

Mručiaca skala totiž leží ďaleko v stetriolskej púšti, veľa dní cesty od najbližšieho vodného zdroja. Kolmé steny bez jediného miesta na zachytenie akoby niekto vytvoril švihnutím obrovského meča. Na jej vrchole panuje pod žeravým slnkom teplota asi deväťdesiat stupňov Celzia. Nikto ju doteraz presne nezmeral, ale bola dosť vysoká, aby škaredo

popálila akúkoľvek nohu, topánku alebo labu, ktorá by sa pokúsila vkročiť na vrchol.

Samotná klieťka ani čoby vyrastala priamo zvrchu skaly. Bola to hustá sieť nepreniknuteľných konárov, ktoré boli tvrdé ako diamanty. Žiarili čistou, oslepujúcou bielobou, najmä na najostrejších hrotoch, kde boli ešte vždy viditeľné neurčité obrysy parohov, ktoré tam pred stáročiami zapíchol Veľký strážca Tellun.

Pravdaže, nemožno zabudnúť ani na orla na oblohe. Halawir, ostrozraký strážca, dozeral na Kova vo dne v noci.

Aj preto tu už veľmi, naozaj veľmi dlho nebol ani jeden jediný návštevník.

Práve to bol dôvod ustavičného mručania.

„Najskôr ich stiahnem z kože,“ bručal hlas, ktorý pripomínal hrmenie vo vzdialených horách. „Rozdrvím im lebky. Ich kosti zabalím do tých zelených plášťov a podpálím im domy. Ich pevnosti rozdupem na prach.“

Z klieťky hľadeli nenávisťné oči obrovského gorilieho samca so strieborným chrptom. Hustá čierna sršť mu v tej horúčave bola na príťaž. V klieťke nebol priestor na pohyb, a tak už celé generácie len sedel, dumal a čakal. Od jeho uväznenia povstalo a padlo množstvo kráľov i krajín, no on stále iba čakal.

A sníval o pomste.

„Zabil som štyroch Veľkých strážcov,“ šomral si popod nos. „Keď sa dostanem na slobodu, potrestám tých trúfálých Zelenopláštnikov, ktorí ich uctieajú. Ich duchovné zvieratá roztrhám na márne kúsky a potom zabijem všetkých ľudských slabochov. Niektorých budem pomaly škrtiť,

iných utopím a ďalších rozdupem.“ Kožovitou dlaňou prešiel po parohoch, ktoré ho držali v zajatí.

Z diaľky k nemu doľahlo zaškriekanie dravého vtáka, v rozpálenom vzduchu znelo prenikavo a zúfalo.

„Už to nebude trvať dlho. Bezcenní ľudia! Keby som bol voľný, už by sme mali všetky talizmany. Boli by z nás králi tohto sveta a všetci by sa nám klaňali.“

Oprel sa o steny klieťky a mocné svaly sa mu napli. „Môj čas sa blíži. Čoskoro ma prídu vyslobodiť,“ mručal a hľadel na malý štvorec púšte, na ktorý dovidel. „Gerathon je už niekoľko týždňov voľná. Pomalí, odporní ľudkovia. Možno im odtrhnem prsty na nohách.“

Zdvihol hlavu a zaňuchal obrovskými nozdrami. Nato pomaly rozťahal gamby do širokého úsmevu.

„Gerathon,“ zamrmľal. „Konečne!“

„Verím, že sa nevieš dočkať, kedy preleješ krv svojich nepriateľov,“ začul za sebou hlas, „ale čo je mesiac či dva mesiace v porovnaní so stáročiami čakania?“

„Na splnenie svojich plánov budem čakať tak dlho, ako bude treba,“ odvrkol Kovo. „Postav sa tak, aby som na teba videl.“

Niekoľko krokov od klieťky a kúsok od strmej skalnej steny sa objavil hnedovlasý chlapec. Bol chudý a malý, sotva dosť starý na to, aby sa mohol napiť Žlče, s prišernými popáleninami od slnka. Na ramenách mal dlhé krvácajúce šrámy a zdalo sa, že si nevšimol, že od spálených podrážok mu stúpa dym. Možno to súviselo s tým, kto je skutočne v jeho vnútri, kto sa díva tými žltými hadími očami s rozšírenými zrenicami.

„Na tvoje pomery je to nezvyčajne malé stvorenie,“ zasomral Kovo. „Vyzera skôr ako tvoja desiata než ako posol.“ Vzápätí zdvihol zrak k oblohe, ale Halawira nikde nevidel. Šikovné načasovanie. Jeho večne bdely strážca kamsi zmizol práve vo chvíli, keď prišla návšteva.

„Nessskôr sssi na ňom pokojne zamaššškrтім,“ vyhlásil chlapec. Hoci nehovoril Gerathoniným hlasom, nie celkom, desivé syčanie poukazovalo na hadieho Veľkého strážcu. „Sssediššš tu už dlho. Čo máššš v pláne?“

„Veľmi vtipné,“ zavrčal Kovo. Jeho tmavé oči zlostne zazerali spod zlovestne stiahnutého obočia. „Prišla si sem iba preto, aby si sa pochválila svojou slobodou?“

„Nie,“ povedala Gerathon neobvyklým, takmer súcitným hlasom. „Prišššla sssom ti povedať, ako dobre sssa nám darí. Dobyvatelia tým šššpinavým zelenopláššštnickým ššškrečkom práve zobrali kryššštálového bieleho medveďa. Jedného z nich sssa mi podarilo celkom ssslušššne potrápiť, lebo jeho matka patrí k mojim bábkam. Mal sssi vidieť, ako sssa tváril, keď sssa ho pokússсила zabiť. Bolo to rozkošššné.“

„Úžasné!“ odfrkol Kovo. „Pokojne ma tu nechaj celé roky! Hlavne, že sa zabávaš.“

„Tvoj časss sssa blíži,“ ubezpečila ho Gerathon a zdvihla chlapcovu ruku k ústam, keď ho nechala zívnuť. „Už máme ssskoro toľko talizmanov, aby sssme ťa mohli ossslobodiť.“

„To je... takmer to, čo chcem počuť,“ zavrčal Kovo výhražne.

„Veru,“ povedala Gerathon mdlo. „Vieme zissstíť všššetko, čo vedia Zelenopláššštnici, a presssne vieme, kam sssa

Ššštyria padlí vydajú najbližššie. Ako vždy. Zmocníme sssa ďalššieho talizmanu a potom ich zničíme.“

„Všimol som si, že si ich ešte nezničila,“ podotkol Kovo. „Nechceš mi vysvetliť, prečo ešte žijú?“

Gerathon ľahostajne mávla chlapcovou rukou. „Ešššte sssa mi zídu. *Nám* sssa zídu. Nášššmu Krokodíliemu kráľovi. Neboj sssa, čossskoro bude po nich.“

Zrazu chlapec bolestivo vykrikol a zvalil sa na všetky štyri končatiny. Na popálenej pokožke mu okamžite naskočili odporné pľuzgiere.

„Dočerta!“ zasyčala Gerathon prekvapujúco pokojným hlasom, ktorý kontrastoval s tvárou zvrátenou od bolesti. „Tento úbohý kossstýmček mi už dlho nevydrží. Asssi zavolám jeho kaňu, nech ho odnesssie.“

„Takže tak si sa sem dostala!“ pochopil Kovo.

„Uhádol sssi. Vybrali sssme čo najmenššieho človeka a pomocou Žlče sssme ho ssspojili sss obrovssským vtákom,“ vysvetlila kobra.

Kovo sa zadíval na oblohu a zbadal široké krúžiace krídla, ktoré tentoraz nepatrili Halawirovi.

Chlapec už ležal vystretý na zemi a vo vzduchu sa šírila štiplavý zápach spálených vlasov. „Veru,“ pokračovala Gerathon, „už je ssskoro mŕtvy. Veľa zábavy sss ním nebolo. Asssi sssa už budeme mussšieť rozlúčiť, Kovo.“

„Počkaj!“ zavrčal Kovo a zavesil sa na parohy. „Ako dlho tu ešte budem trčať?“

„Keď sssa nabudúce uvidíme,“ zasyčala Gerathon slabším hlasom umierajúceho chlapca, „budeme voľní obaja. A potom... potom nám bude patriť celý Erdass.“

Na mori

JE TAK BLÍZKO!

Abeke sa cez tmavé dvíhajúce sa vlny dívala na pobrežie. Popoludňajšie slnko jej zohrievalo pokožku a hladina oceánu sa pod ním zlatisto trblietala, ale vietor bol z nejakého dôvodu chladnejší, než by mal byť.

Nilo. Môj domov. Moja rodina.

Videla z neho len úzky pruh pláže a za ňou hustú zelenú džungľu. Táto časť Nila vyzerala úplne inak než vyschnutá savana v okolí jej dediny, no napriek tomu mala k domovu najbližšie za veľmi dlhý čas.

Ktovie, čo by si pomyslela Soama, keby ma teraz videla. Alebo otec. Abeke si počúchala ranu na ľavom ramene, do ktorého ju pri poslednej bitke bodol jeden z dobyvateľov. Poranenie sa už zahojilo natoľko, aby mohla znovu používať luk – nový, lebo ten starý jej zničilo vojnové kladivo dobyvateľov –, ale občas ju ešte pobolievalo, najmä, keď bolo chladno. Boli by na mňa po tom všetkom pyšní?

Alebo by si ešte stále mysleli, že som hanbou rodiny a že som ich sklamala?

Zelený plášť si pritiahla tesnejšie okolo pliec a takmer nevedomky vystrela ruku k leopardiej samici.

„Vrrr,“ zavrčala Uraza a strčila hlavu pod Abekinu dlaň. Leopardica chvíľu len tak sedela, dala sa škrabkať a zlovestne sa mračila na oceán. Potom sa postavila a dlhými krokmi sa začala prechádzať sem a ta.

Možno sa cítim tak zvláštne iba preto, lebo sa tak cíti Uraza, pomyslela si Abeke. Uraza rovnako ako väčšina mačkovitých šeliem – obrovských aj menších – neznášala vodu. Nenávidela najmä obrovské vodné plochy, ktoré ju obklopujú zo všetkých strán, navyše, ak v nich cíti ryby, ktoré nemôže loviť.

„Viem,“ zašepkala Abeke, keď pozorovala nervózne pochodujúce zviera. „Aj ja by som už chcela byť znova na pevnine.“ Tráviť tak veľa času v obmedzenom priestore lode bolo náročné, ale Tarik trval na tom, že najbezpečnejšia cesta na Ostrovnú zem vedie okolo Nila. Zvyčajná námorná trasa, čiže prieliv oddeľujúci Nilo od Zhongu, bola určite plná dobyvateľov.

Abeke chcela privolať Urazu k sebe a ponúknuť jej spánok v podobe tetovania, no práve v tom okamihu sa priamo pred leopardicou vynorila z podpalubia obrovská panda Jhi.

Uraza vyľakane odskočila, vycerila zuby a vystrčila pazúry. Jej tesáky sa na slnku zaleskli a po pazúroch ostali v drevených doskách paluby jamky.

„Uraza!“ zvolala Abeke.

Jhi pokojne zažmurkala, potom sa obrátila a knísala sa preč. Za ňou sa objavila Meilin, ktorá sa na leopardicu zamračila s rukou na noži, ktorý mala pripnutý k pásu.

„Nechcela jej ublížiť,“ bránila svoje duchovné zviera Abeke a ponáhľala sa k nim. Upokojujúco pohladkala Urazu po chrbte. „Je len nervózna. Ako my všetci.“

„Zaujímalo by ma prečo,“ odsekla Meilin.

Abeke, samozrejme, vedela, čo má na mysli: ďalší stratený talizman, ďalšiu zbytočnú výpravu a Rollanovu domnienku, že niekto poskytuje nepriateľovi informácie.

Meilin si Abeke premerala tvrdým pohľadom a požiadala ju: „Urob nám všetkým láskavosť a nauč tú svoju splašenú mačku ovládať sa.“

Uraza ticho zasyčala a Meilin odišla.

„To nič,“ šepla Abeke a pohladkala leopardicu. „Viem, čo jej prekáža.“ *Ja ten špeh nie som. Som Zelenopláštnikom verná. Áno, Shana mám naozaj rada a náhodou si myslím, že nie je úplne zlý, ale svojich priateľov by som nikdy nezradila.*

Keby som na chvíľu zašla domov, bola by to zrada?

Na niekoľko minút sa ponorila do predstáv. Uprostred noci by sa mohla vykradnúť na palubu, požičať si jeden z člnov, spustiť ho na vodu... a vyraziť do Nila. Bola by preč skôr, než by si to niekto všimol. Vedela, že vďaka svojim loveckým schopnostiam a spojeniu s Urazou, od ktorej si mohla požičať rýchlosť a silu, by cestu do dediny prežila.

Meilin by sa potešila, keby som zmizla. Pravdepodobne aj Rollanovi by odľahlo. Prečo by som vlastne mala zostať s ľuďmi, ktorí mi neveria? Privrela oči, aby sa mohla pozrieť na slnko,

a spomenula si na Conora. Jemu by možno chýbala... a on by určite chýbal jej. *S tebou sa cítim ako s rodinou*, povedal jej v Arctice. Bolo to milé, hoci ona sa so svojou rodinou zvyčajne cítila neprijemne, ako nedôležitá a zbytočná, zatiaľ čo s Conorom jej bolo príjemne.

Napriek tomu na nich stále myslela. Na otca aj na Soamu. Vlastne na celú dedinu. Čo ak potrebujú, aby ich s Urazou ochraňovali?

Uraza zavrčala, a tak jej napadlo, že leopardica možno uhádla, na čo myslí. „Neboj sa, neurobím to,“ povedala rozhodne a čupla si k nej. „Nemusíš na mňa hľadiť tak panovačne. Nie som predsa hlúpe dievčatko. Videla som, čo sa stalo, keď Conor a Meilin povýšili svoje rodiny nad náš cieľ a keď to takmer urobil Rollan. Viem, že otca a Soamu najlepšie ochránime tak, že nájdeme talizmany a zastavíme Požierača.“

Povzdychla si. *Okrem toho, moja rodina by ma privítala asi s rovnakým nadšením, s akým sa na mňa väčšinou pozerá Meilin. „Tak si sa vrátila? Ani Zelenopláštnici ňa nechceli? Pravdaže, zase si to pokazila. Bolo nám jasné, že to tak dopadne. A nech ti ani len na um nezíde nasťahovať si sem tú leopardicu.“*

Zostanem radšej tu. No budem musieť nájsť nejaký iný spôsob, ako si získam dôveru ostatných.

Uraza zavrčala niečo v zmysle: *To by si teda mala*. Potom znovu štuchla hlavou do Abekinej ruky a vznešene odchádzala so zdvihnutým chvostom. Vietor prefukoval jej zlatú srseľ s čiernymi škvrnami.

„Je všetko v poriadku?“ začula Abeke za sebou Lenorin hlas, keď sa vystrela.

Súhlasne prikývla. Na Zelenom hrade sa zastavili len preto, aby vyzdvihli Lenori a nechali tam Mayu – úbohú, zdrvenú Mayu. Hneď nato *Tellunova pýcha* vyplávala smerom k Ostrovnej zemi, kde sa s nimi podľa Lenoriných viđení chce veľmi vážne porozprávať obrovská chobotnica.

„Nemohli by sme...“ vyhrkla, ale hneď sa zarazila.

„Nemohli by sme čo?“ opýtala sa Lenori príveto.

„Nemohli by sme sa zastaviť v Nile?“ dokončila Abeke otázku. „Aj tam predsa žije Veľký strážca. Je to lev, však? Mohli by sme najskôr vypátrať jeho talizman a potom sa vydať na Ostrovnú zem.“ *A mohli by sme sa zastaviť aj v mojej rodnej dedine... len sa presvedčiť, že je všetko v poriadku.* Chcela by vedieť, či už prišiel dážď. Alebo či ho predbehli dobyvatelia.

Zelenopláštnička súcitne pokývala hlavou. „Cnie sa ti za rodinou, viem. Aj mne je clivo. Pre teba je to oveľa náročnejšie, lebo moja rodina aspoň žije v Amayi, kam sa nepriateľ ešte nedostal.“

„Neviem, či mi chýbajú,“ priznala Abeke, „lenže...“

„Bojíš sa o nich.“ Morský vietor rozvieval Lenorine dlhé tmavé vlasy a jej dúhový ibis sa schovával v závetrí jej zeleného plášťa.

Abeke sa opäť zahľadela na zubaté zelené pobrežie. „Bola by som rada, keby vedeli, čo robím a že už nie som so Zerifom. Chcem im pomôcť uvedomiť si, komu môžu dôverovať a komu nie. Želám si... skrátka, želim si znovu ich vidieť a presvedčiť sa, že sa majú dobre.“

Lenori položila ruku na jej plece a koráliky na jej náramkoch ticho zaštrkotali. „Určite áno,“ ubezpečila ju. „A ty

robíš všetko, čo treba, aby sme ich zachránili. Aby sme zachránili celý Erdas. Si veľmi statočná.“

Abeke by chcela byť o všetkom tak pevne presvedčená ako Lenori.

„Dúfam, že čoskoro budeš mať možnosť zase sa s nimi stretnúť. Cestovať do Nila je však momentálne príliš nebezpečné,“ pokračovala Lenori. „Podľa všetkých správ dobyvatelia ovládajú celý kontinent rovnako, ako ovládli Zhong.“

To je ďalší dôvod, aby som tam išla práve teraz, pomyslela si Abeke. *Kde asi je otec a Soama? Čo s nimi dobyvatelia urobili?* Predstavovala si, že ich prinútili vypíť Žlč, že sa spojili s vyšinutými a hroznými zvieratami, ktoré ovláda nepriateľ. Zachvela sa.

„Nejde iba o dobyvateľov,“ ozval sa znenazdajky Tarik, ktorý k nim prichádzal zozadu. Abeke vyľakane nadskočila, lebo netušila, že ich počúva. „Lev Cabaro je jeden z najhrozivejších Veľkých strážcov. Čím viac talizmanov budeme mať, keď sa k nemu vydáme, tým to pre nás bude bezpečnejšie.“

„Navyše, Mulop nás volá,“ dodala Lenori s neprítomným výrazom, akoby pozorovala niečo veľmi vzdialené. Zdvihla ruku a jej ibis sa k nej naklonil a zahľadel sa na Abeke znepokojujúcimi očami. Špliechanie oceána takmer prehlušilo Lenorin tichý melodický hlas. „Už niekoľko týždňov ho každú noc počujem v snoch. Začína sa to ako spev veľrýb, potom tma okolo mňa zmodrie a ocitnem sa pod vodou. Z veľkej výšky ku mne preniká svetlo, ktoré však sotva osvieti jaskyňu, v ktorej plávam. Vzápätí okolo mňa prepláva bublina a o chvíľu ďalšia. Keď si všimnem, že každá ob-

sahuje akési slovo, pokúšam sa ich zachytiť, ale všetky sa rozplynú, len čo sa ich dotknem. Tie slová mi zostávajú na pokožke ako rozmazané škvrnky, takže z nich takmer môžem vyčítať odkaz.“

„Takmer?“ opýtala sa Abeke prekvapene.

„Videnia vždy bývajú trochu nezreteľné,“ vysvetlila jej Lenori. „Najmä tie od Mulopa. No pochopila som, že by rád videl Štyroch padlých a ich spoločníkov.“ Pokrútila hlavou. „Nemali by sme ho nechať dlho čakať. Mulopa nemôžeš odmietnuť.“

Nechcela som ho odmietnuť, pomyslela si Abeke. Len... pravdaže, hneď sme tam, daj nám iba minútku.

„Najmä preto, lebo je to prvý Veľký strážca, ktorý nás sám oslovil,“ podotkol Tarik a sarkasticky sa na ňu usmial. „Po skúsenosti so Sukou by sa nám zišlo trochu príjemnejšie stretnutie. Niekde na slnku, kde nám neomrznú prsty na nohách. Len si to predstav! Veľký strážca, ktorý nás chce vidieť. Možno nám dokonca povie čosi viac o tom, čo sa tu deje. Všetky legendy sa zhodujú v tom, že Mulop je veľký veštec.“

Napriek tomu, že to dávalo zmysel, Abeke si musela priznať, že Lenorino nejednoznačné videnie ju veľmi nepresvedčilo. Na palube začula kroky, a keď sa obzrela, zisťovala, že prichádza Rollan s Conorom. Briggan si hovel v stave spánku – ani jemu sa cestovanie po mori nepáči – no Essix sa dávala unášať vzdušnými prúdmi vysoko nad nimi.

„Je to najbezpečnejší plán,“ konštatoval Tarik povzbudzujúco. Po chvíli odmlky pokračoval s oveľa menšou isto-

tou v hlase: „Starosti mi robí len to, že sa budeme musieť plaviť okolo Stetriolu. Ideálne by bolo, keby existovala iná cesta, ale obávam sa, že budeme musieť dúfať, že si nás nikto nevšimne.“

„Už zase dúfať,“ zašomral Rollan. „To nám vždy veľmi pomohlo!“

Tarik sa naňho skúmavo zahľadel.

„Neopovážte sa ma znova pýtať, či sa cítim dobre,“ uškrnul sa Rollan takmer presvedčivo, hoci jeho oči hovorili niečo iné. „Už som to hodil za hlavu. Idem ďalej. Je mi dobre. Viac než dobre, veď konečne dokážem svoje duchovné zvieru uviesť do stavu spánku! Takže sa mám skvelo.“ Rozhrnul si košeľu a natrčil hrud' k oblohe. „Pozrite... pozrite...“

Uplynulo niekoľko sekúnd a nič sa nestalo. Essix lenivo krúžila na oblohe a Rollana si nevšímala.

„Stále pozeráme,“ zažartoval Conor váhavo.

Rollan pokrčil plecami. „To je fuk. No už si rozumieme. Vážime si jeden druhého. Však, Essix?“ zakričal.

Sokolica zaškriekala, čo pokojne mohlo znamenať: *Pekne si tú košeľu zase zapni*, ale bolo to lepšie než zvyčajné mlčanie, na ktoré bol Rollan zvyknutý.

Abeke si nebola istá, či je Rollanovi naozaj dobre. Nevedela, ako by sa mohol cítiť po tom, čo sa stalo s jeho matkou Aidanou, no očividne o tom nechcel hovoriť.

Vrátil sa k tomu iba raz a viac sa o tom odmietal rozprávať. Po tej bitke v dokoch si všetci všimli, aký je tichý a otrasený, ale Abeke si spočiatku myslela, že to spôsobila strata kryštálového medveďa. Koniec koncov, práve Rollan ho držal, keď ho mrož ukradol.

O dva dni neskôr, večer počas plavby na Zelený hrad, im však predsa len povedal, ako to všetko bolo. Ako ho matka opustila, keď bol malý, lebo vinou nevydareného zväzku so svojím zvierateľom bola preňho nebezpečná. Ako stretla dobyvateľov, ktorí sa jej dali napiť Žlče, a vzťah so zvierateľom sa napravil. Ako sa pokúšala Rollana presvedčiť, aby sa k nej pridal, a potom odhalila temnú stránku Žlče. Každý, kto sa z nej napije, sa ocitne v moci dobyvateľov.

Rollan im povedal, že jej tela sa zmocnil niekto iný. Z jej očí hľadalo čosi neľudské a prinútilo ju to pokúsiť sa zabiť vlastného syna.

Vždy keď si na to Abeke spomenula, naskočili jej na chrbte zimomriavky. Nevedela si predstaviť, ako by sa cítila, keby videla, ako sa niekoho, na kom jej záleží, zmocnila cudzia temná sila. Alebo ešte horšie, keby bola tým človekom, ktorý stráca kontrolu nad svojím telom. Keby útočila na svojich príbuzných a nedokázala by to zastaviť. Môže byť niečo horšie?

Chudák Rollan. Nikto netušil, či svoju matku ešte niekedy uvidí a či ešte vôbec môže byť jeho matkou, keď je teraz v moci Žlče.

Rollan sa tým však nechcel zaoberať. Týmito slovami rozprávanie ukončil. Nakoniec ešte vyhlásil, že nemá záujem o dlhé srdečné rozhovory, ľútostivé pohľady, smutné tváre, lebo proti nim poštve Essix. Čo sa stalo, už sa neodstane, a pravda je taká, že svoju matku vlastne nikdy poriadne nepoznal, takže sotva mu môže chýbať.

Abeke vedela, že klame, ale zdalo sa, že je to lož, ktorej Rollan chce uveriť.